Р Е Ш Е Н И Е
№ 44327

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 64 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **8446** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 24 от Закона за чужденците в Република Б..

Образувано е по жалба на Р. Х. гражданин на П., роден на 22.4.2005 г. срещу отказ от 25.6.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за продължително пребиваване и работа“, по чл. 24и ЗЧРБ, по заявление 260318113741, издаден от директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон. Подал е заявление за издаване на разрешение, като е приложил всички необходими документи. По време на процедурата са дадени указания от 11.5.2026 г. за предоставяне на допълнителни документи – удостоверение по чл. 87 ДОПК за липса на задължения, освен такива, свързани със задължения за плащане на вноски към социалното осигуряване съгласно чл. 11, ал. 1, т. 8 Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/. По това заявление не са давани други указания, които да не са изпълнени, в указания му срок. Въпреки това, на 25.6.2026 г. е постановен обжалваният отказ, за който се твърди, че е немотивиран.

Ответникът директорът на дирекция „Миграция“, МВР, оспорва жалбата. Твърди, че е обвързан от представеното удостоверение за наличие на задължения, като е следвало да съобрази задължителното становище на Агенция по заетостта /АЗ/. Оттук следва да се приеме, че не е

налице една от кумулативно необходимите предпоставки за основателността на искането – чужденецът да отговаря на условията по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ за получаване на достъп до пазара на труда. В случая е следвало да действа при обвързана компетентност, като съобрази становището на АЗ.

Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави евентуално възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление рег. № 260318113741 с приложени към него документи, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, подадено от работодателя „КОРЕКТ – ПРЕМЕСТВАНЕ“, ЕИК 17512479.

Не се спори, че на работодателя са дадени указания за поправяне на констатирани нередовност. По преписката са налице две удостоверения за наличие или липса на тежести. Едното – от 12.3.2026 г. сочи за липса на такива. Другото – от 12.5.2026 г. удостоверява задължения на „КОРЕКТ – ПРЕМЕСТВАНЕ“, ООД, ЕИК 17512479 за ДОО, по декларация обр. 6, за периода 1-31.3.2026 г.както следва:

5 133,60 главница и 21,71 лихва и

16,87 главница и 0,07 лихва

Общо 5172,25 евро.

Издаден е обжалваният акт - отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б. - № 260615161851, който се е мотивирал с отрицателно становище на Агенция по заетостта – наличие на задължения, което обуславя наличието на предпоставките на чл. 24и ЗЧРБ, вр. чл. 11, ал. 1, т. 8 ЗТМТМ, като е цитирана нормата

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че е допустима.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган – директорът на Дирекция "Миграция" – в този смисъл заповед № 8121К1498/19.4.2016 г.

Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават

виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване.

В разглеждания случай е прието от административния орган, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 11, ал. 1, т. 8 ЗТМТМ - поради това, че не отговаря на условията за достъп до труда.

Съгласно нормата на чл. 11, ал. 1, т 8 ЗТМТМ – при наличие на парични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, установени с влязъл в сила акт на компетентен орган, освен ако е допуснато разсрочване или отсрочване.

Съгласно чл. 162, ал. 2 ДОПК това са държавни или общински публични вземания, като задълженията за ДОО и лихви са такива по чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9.

В случая обаче настоящият състав намира, че представеното удостоверение не е достатъчно, за да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 162, ал. 2 ДОПК доколкото така удостоверените задължения за ДОО и лихви върху тя не се установява да са установени по съответния ред.

По арг. от чл. 209, ал. 2 ДОПК такива задължения следва да са установени посредством

1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван;

2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски;

……..

В случая – е подадена такава справка декларация като се поставя въпросът доколко тя отговаря на изискването, удостовереното в нея да е установено с влязъл в сила акт на компетентен орган.

Настоящият състав намира, че справката декларация може да е изпълнително основание, но не би могло да се приеме, че задължението по нея е установено с влязъл в сила акт на компетентен орган. Това е така, доколкото липсва изявление на такъв орган, а задължението е единствено въз основа на декларираното от съответното данъчно-задължено лице.

За да бъде един документ „влязъл в сила акт“ по смисъла на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и Кодекса за социално осигуряване (КСО), той трябва да е издаден от компетентен орган, да установява права или задължения и да не е обжалван в законовия срок (или обжалването му да е приключило с влязъл в сила акт). Такива са: ревизионен акт, акт за прихващане или възстановяване и др.

Процесната декларация не отговаря на посочените изисквания. Тя не може да се приеме, че е влязъл в сила акт, доколкото не се ползва със стабилитет. Удостоверените в нея данни могат да бъдат коригирани при подаване на коригиращи декларации от осигурителя или

самоосигуряващото се лице; те могат да бъдат установени, променени или коригирани и след извършена проверка или ревизия. Справката, сама по себе си, не може да бъде обжалвана по административен или съдебен ред като индивидуален административен акт.

Не споделя възраженията на ответника, че е обвързан от становището на Агенцията по заетостта. Преценката дали са налице предпоставките за издаване на акта е на ответника. Това становище, както е посочено в него, е издадено на основание чл. 221, ал. 5 АПК - дадено като част от производството по издаване на акта. Преценката обаче дали са налице предпоставките за издаване на такъв или за отказ е на ответника.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски, които са своевременно претендирани по представен списък и са в общ размер на 506 евро, от които държавна такса в размер на 6 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро. Възражението за прекомерност, направено от ответника е неоснователно, доколкото то е определено в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК , Административен Съд С. - град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. Х. гражданин на П., роден на 22.4.2005 г. отказ от 25.6.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за продължително пребиваване и работа“, по заявление 260318113741, издаден от директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Миграция" - МВР за ново произнасяне по заявлението по заявление 260318113741 съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Дирекция “Миграция“-МВР да заплати на Р. Х. разноски от 506 евро.

Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ

в 14-дневен срок от съобщаването.